

gelse af, at den giver en af de høieste administrative Lønninger til et Embede, der vistnok fordrer Orden, Flid, Reblighed og maasse almindelige Kundskaber til visse Dele af Lov og Anordning, men hverken noget stort Talent eller overordentlig Anstrenghede. Anseer Ministeren sig bemyndiget til, under sit Ansvar at foreslaae Kongen noget Saadant, der maasse kan passe i et enkelt Tilfælde og i et enkelt Tilfælde, hvorfor da forhjelpe ham til at gjøre en saadan Tilfældets Afledning til bindende Regel? Hvilken Grund er der til, at lønne denne Post høiere end Stadens Borgemeistere, høiere end de ældste Dommere i Lands-overretten og flere af de yngre Grader i Høiesteret, næsten ligesaa høit som Overpræsidenten, naar der sees hen til de ydre Forhold, hvori de Mænd bestinde sig, der beklæde disse Stillinger? Hvorfor deeltage med Regjeringen i at unddrage Kassetilshyret fra Overpræsidenten? Holder Regjeringen sig opfordret til at gjøre det uden at sætte noget mere Betyggende istedet, saa lad den gjøre det og forsvare det, men hvorfor give en sliq Foranstaltning Lovens Bekræftelse? Hvorfor bidrage til at fremkalde en Lov, der om Sagen selv, Forvaltningen af Overformynderiets Midler, kun siger, at Alt skal blive, som det nu er, indtil Regjeringen udfinder noget Andet, som den holder for bedre, og da indføre efter eget Forgodtbestindende. Paragrapherne 2, 3 og 4 indeholde i Hovedsagen ikke Andet, naar undtages, at § 4 slutter med at føie Pensionerne til de tidligere omtalte, i eet Tilfælde bestemte, i de øvrige ubestemte Lønninger og anviser Kassen, hvorpaa de paa den ene (§ 1) nær egenmægtig anvise. Alt det Nye, som ligger i Loven, indskrænker sig saaledes til Oprættelsen af et nyt Statsembede under Ministeriet, udenfor Rigsdagens Finantsmedvirkning, udfyret med en meget høi Løn (See § 1) i Forbindelse med den i § 4 fastsatte Pensionsret for dette og et ubestemt Antal Embedsmænd. Af disse Grunde tilraader jeg Lovens Forkastelse, hvilket lettest skeer ved at forkaste § 1. Da Fleertallet af Udvalget imidlertid har anbefalet Paragraphens Antagelse, saa har jeg dog maattet forudsætte Muligheden af, at § 1 blev antaget, og derfor gjort forskellige Forslag til

saadanne Forandringer i denne Paragraph, at Loven derved fik en noget anden Charakter og virkelig indførte Noget, som det mindre stod til Regjeringen at indføre uden Lov.

I det Fleertallet derfor tilraader at fremme Loven, skal det udtale sig om enkelte Punkter i samme. Bevarelsen af de Umyndiges Formue er aabenbart en Gjenstand, som Staten bør drage Omsoarg for; om den selv umiddelbart vil foranstalte det Fornødne eller overlade Communerne dette under sit Tilsyn, maa beroe paa en Betragtning af, hvad der bedst fører til Maalet. Udvalgets Fleertal kan derfor ikke som usværgelig Regel udtale, at Overformynderibestyrelsen bør være en Communal-sag. Som Forholdene ere i Kjøbenhavn, hvor Regjeringen umiddelbart kan have dem under Sie, kan det være hensigtsmæssigt, at den selv besidder de fornødne Embedsmænd og giver de nærmere Forfrister for Forretningsgangen, medens det udenfor Kjøbenhavn, hvor Regjeringen ikke er saa nøie bekendt med Personligheder og Forhold, synes at være rigtigere at overlade Valget og den hele nærmere Ordning til locale Autoriteter og navnlig de overordnede Communalautoriteter. Hertil kommer endnu, at det i Begyndelsen af dette Aar under Forhandlingerne om Communalloven for Kjøbenhavn blev vedtaget, at Overformynderibestyrelsen skulde borttages fra Kjøbenhavns Magistrat; deraf vilde vel ikke nødvendigvis følge, at Communalbestyrelsen slet ikke skulde have noget at gjøre med Overformynderiet, men vist er det, at dette blev forudsat under de Forhandlinger, som gik forud for Lovudkastets Tilblivelse. — Fleertallet finder derfor, at der er Anledning til at vedtage § 1 usværgelig, og det ogsaa, hvad den deri foreslaaede Gåge angaaer.

Undertegnede Tscherning kan ikke dele Fleertallets Anskuelse, at Communalloven af 4de Marts 1857 skulde være til Hindrer for Overformynderiets Ordning i Kjøbenhavn ved Communalbestyrelsens Mellemkomst. Fordi Magistraten ikke skal have Overformynderisforvaltningen, derfor er Intet afgjort, hverken om den skal være Stats-sag eller Communal-sag.